

הרכות שbat סימן שיט

(א) בונפה ובכברה חיב, (ב) בקנון ובתמחוי פטיר אכל אסור. (ג) ואם ברור בידו [*ד] כדי לאכל לאלאטר מתר. הגה [*ה] (ד) וכל מה שבור (ה) לצרף אותה סעודה שמסכבה מיד מקורי לאלאטר (המגיד פרק ח ורבינו יוחנן מביא לכך חותמת יוסף וטור וא"ש), (ו) ואפליו אחרים אוכלים עמו שרי (תוספות פרק כל גודל). ולכן מתר (ו) לברור הירק שקורין שלאטין [*ו] (ח) מן העליין הממעשין שבו, כל מה שאירק לאכל באוטה סעודה (ביה יוסף סימן שכא): ב. ה' הפוך (ט) אכל מתוק (ח) מן העליין הממעשין שבו, כל מה שאירק לאכל באוטה סעודה (ביה יוסף סימן שכא): ב. ה' הפוך (ט) אכל מתוק (ח) מן העליין הממעשין שבו, כל מה שאירק לאכל באוטה סעודה (ביה יוסף סימן שכא): ג. (*י) ר' היו לפניו [*ח] שני מני

ב' מוסיפות וכן פמבי רבנו חננאל והרב"ם רבנו חננאל וכבריהם שם. ג' שם אוקראינה דאביון דאביון. ד' ומ"פ שם.

באר היטט

וילאלאטר, ומהריט"ץ שם התיר להסיר הארעעה מן הטעס בשפט מטעם אחר, דאיין ברירה בלבד, וגם את הצערת ישלח, שלא שיק ברורה אלא מה שקיים לפשפש ולברור, אכל דבר שאר לטעלה בברור הוא וכן לה ממשיל בינייא מחייב דאיין זה בזור, עין שם. והוא אכן כתוב עליון בברור זה הוא דחוק מאד, והטה"ז סימן זה סעיף ג' עין שם. בורר פטלה מתוק אכל, אלא רקמן בפשתקה קצת עמקם: ג. הירק, וכן אכל מתוק הפסלה, ואפליו אין העליין הבלתי פטלה גמור, שראויים לאכלה על ידי הדחק, מתקן הפסלה, ואפליו אין העליין הבלתי פטלה, מתקן אכלהם:

משנה ברורה

והאכל הוא גס, ופעמים הוא להפוך [נאם הוא בזור בכליה שאין דרך לבור בפה, פטור, אכל אסור, גולדלקמה]. ג' אפליו אם הוא בזור אכל מן הפסלה, ובידו, אך שעדתו לאכל לאחר זמן, חיב. ואינו מתר לבור כי אם באפין שיזהר בכל השלשה אפינים, דהינו שיבור האכל מן הפסלה, וגם שהבריה יהיה בידו ולא בכליה, וגם שיתיה דעתו לאכל מיד, שאן לאו דרך ברירה היא אלא דרך אכילה היא. אלו עקרין הכללים שבסימן זה, ויתר הפרטיטים נבואר אם ירצה היה בסימן הבא:

א (א) בונפה ובכברה חיב. שוויה דרך ברירתו, ² ואפליו היה בדעתו לאכל לאלאטר: (ב) בקנון ובתמחוי. פרש רשיי, קנון הוא כל עץ שעושין בעין צנור, רוחב מצד אחד וקצר מצד אחד, ובבזור קטניות נזתן אותן באדרחן ומונגען אותן והם מתגלגלים וירוקים דרך פיו תקצוץ, והפסלה שאינם עגלים נשארים בכליה, ותמחוי היא עקרה גדולה, ופטור אכל אסור, דהינו בזור בלבד רשיי, אך עקר ברירה אינה אלא בונפה וכברה: (ג) ואם ברור בידו. קינוי, דוקא האכל מן הפסלה, ולהפוך בכל גוני חיב, וכדלקמן בסעיף ד וזה: (ד) וכל מה שבודר וכו'. רוצחה לזרם, אפליו ³ יאריך זמן הטעודה כפה שעוזות מקורי לאלאטר, אלאadam דעתו לאכל תכף והוא בידו, תוי דרך מאכל, ואם בין קל וחמר הדקה, ומה עיכא שהging מין אחד על מקומו שיך שם ברירה, וכל שכן ביה שליח כל מין ומין ובררו לעצמו דתקב. ומה השר מגדים במשבצות זהב סעיף קצין יב, אהא דאיתא שם דשרי לטנן חולמן מן החלבון על ידי מסנתה שהואה וופה לועפה וברברה אפ' דמקיר שיני מינימ, והטעם, משום דאיין מסון החולבון כדי לאכל כי אם ליפות מראה החדרל, ומהו הוכיח שם זה הוא חרין רופר לבור שני מני אכלים אחד מחברו אף על ידי נפה וכברה היכא דאיין רוצחה לאכלם עטה. ולענינות דעתך לא דמי כלל, דהה תרורו אינם עומדים לאכילה על עצם, דהחלבון נחרב בפסלה החורל ואין רוצחה לאכלה, והחלמון יוזד למיטה לגונות ולא לאכילה. ולפיך אין שיך על זה שם בזור. שאין מתקנים על ידי ברירתו לאכילה לעולם, אבל כשבורו שני מני אכלים כל אחד מחברו כדי לאכל כל מין בפמי עצמו לאחד זמן, הרי שפיר מתקן שניים על ידי ברירתו ובזור גמור:

שער הדין

(*ח) שני מני אכלים. סעיף זה מתר הוא, דכך בתב דין זה בסעיף א, ולא לפניו קטניות או שאר פרות ויש בהם מתלבעים וממעשימים, וכן פרות שנפללו לארך וגונטרבו בעפר וצורות, עירר שליא יברור בידו רק מה שצריך לאוותה סעודה שרוצה לאכל תכף ולא יומר, דאי חיב, וגם יתירם בירק מגדים וח' ארטם: ב. (ט) אכל מתוק הפסלה. דפסלה מתוק האכל אפליו לאלאטר חיב וכדלקמה, ומה שכתוב בידו הוא תדיין בקנון ותמחוי: (ו) נעשה וכו'. דבר עניין ברירה הוא אלאחר זמן נחלאלטר, דרך מאכל הוא לבור האכל אפליו בידו, וכל שכן באיזה כל, אלאadam הוא בזור בונפה וכברה או שהוא בזור הפסלה גמור, אפליו לאלאטר חיב: (יא) וחיב. על כן יש ליזהר במאש שנותגין העולים להכין הבצלים בחומץ לאיה מקון מאכל לטעודה שלישית, ובזורין העליין הטעים מן

ב. בית יוסף בשם הפסוקים: ג. רשיי: ד. אתרוניס: ה. ואם ברור לאוותה סעודה ואSTER בז' נמלך לעזקה לטעודה אורת, אף דחיוב טאת אין בז' דארמה מעלה למפשחה,

אכלים מעובדים בזorder אחד מחדך בדיי נס לאל מלך מיד. הaga ומשני מיני דגים מקורי שני מיני אכלים, ואטוז לבזר אחר מתחדשו אלא בידי בדיי נס לא אלמן מלך מיד, אף על פי שהחתיכות גודלות (יד) וכל אחת נברת בפני עצמה, אבל כל שהוא מן הכא בידי, אף על פי שבזר חתיכות גודלות מתוך קטנות, (טו) לא מקורי ברירה, ואפלו כי שני מינים ובזר מושגיהם ביתר הגודלות מתוך הקטנות או

באר חיטב

ופ"ז חולק ובtab, דיש להזכיר אפלו במין אחר, ולא יברור אפלו במין אחד ואפלו גודלות מתוך קטנות רק מה שהוא רוזח לאלן עטה, או שיקח סתם מן הכא בידי, ואם אין איריך לבזר זה שרוצה לאלן עטה קשיב לאלן והשנוי קשובה פסלת, אם נגין מיני אכלין: ?הנץ לסייעה אחרת לא דורך ברירה, עין שם:

באור הילכת

נקטה אלא משום סיפה ואם ברור והgmt לאו זון, תדרין זה עדין לא נגפו, כי בסעיף ב לא מיר אל לא באל ופסלה לא באור והgmt לא באור, כי מני אכלין: *ט* ומיניהם השנוי בדיי וכיו'. ענן במשנה ברורה. והנה לשון המקבר מעתה מהרמב"ם פרק ח מהלכות שבת הלכה יג והם כפשתן, ומיניהם לאחר מכן או לעצמו, והרב מוסיף בתה השנוי בדיי, ושנה בונת המקבר והרמ"זיל, להודיע לנו דאותו שניינו רוזח עטה הרא כפסתה, ואיריך לבזר אותו שרוצה לאכל דוקא, וכמו שכתב החורת המתוך הדשן נפרי מגדיס. ואם דעת הרמב"ם הוא גם כן בהרמ"א, לא ברירה, דיש גודלים שעאים טברון גן, ענן בסוף מאמר מדרכי שבבאי בשם ברר דוד עראמה בפרושו להרמב"ם שכתב, ובשנוי מני אכלים, אף על פי שלא אכל מה שברא, אלא מה שהיה בזור בידי הנזח לו בזור פסלה גמור מותך לפחרת ואכל הפסח הנשאר, שי, ולא אסרים זה אלא בזור פסלה גמור מותך לאכל מותך אכל, מה שאינו בן דקאו דקאו מימי אכלים, ושל שבורר כדי לאכל לאלאר שרוי, עד כאן לשון המאמר מדרכי, וכן כתוב גם כן בספר מגילת ספר לדעת הרמב"ם. אכם למשה אין לו מדרבי החורת המתוך הדשן והרמ"א, שמקורה הוא מדברי קרא"ש ונדרבי הטעפות דברו פמחח קי' וכי שבחו שבורר אותו שעיאנו קפץ וכו', יש להסתפק אי בונתם בלבד אחר או אפיקו בללאר זון, ופלני ארעתה הרמב"ם ופסמ"ג יותר הפוסקים דסבירא להו דפסלה מתוך אכל לאלאר קפץ, ונוגע בענין אסור דאוריתא: *ט* לאל מלך מיד. הנה בספר ישועות יעקב הקשה בערך מלאכת בזור, אפלו בזור פסלה מתוך אכל אמר חיב, הרי הוא מלאכה שאין איריך לגופה, דהרי אינו איריך להפסלה כלל, אלא שבורר כדי לוחות הנזח געלין, ודררי הוא כמציא את הפטת לאלן, ורץ וענן מלאכת בזור הוא שהפסלה אינו ראוי לאכילה, וגם האכל אין ראוי כל כך לאכילה עם הפסלה שבתוכו, כלל וכן מפריד הפסלה מן האכל, ואם בן המלאכה אינה נזורה על ברירת הפסלה, רק דמתוקן האכל שיזיה והוא לאכילה, וזהו מלאכה הדרייה לגוף קאכל דמשוויה לה אבל גםו, קלפי זה וראא פסלה מותך אבל דראי ראוי לאכילה כל מתחלה ומשיוי לה אבל על ידי הברירה הזאת, אבל בשני מיני אכלין, כשמפריד האכל השנוי מחתמת שאינו רוזח לאכילה, ששוב מלאקה שאין איריך לגופה, בין דאכל בשני ופירותו הוא רק מחתמת שפעת אין נפשו חשקה בו, והוא מלאכה שאין איריך לגופה, עד כאן לשונו. ואם בן לפי דבררי היי דבררי הרמב"ם הנזכר בשלוחן עורך סעיף א לשיטחו ודקלאכה שאין איריך לגופה קרב, אבל ליזון דפסקינו דמלאקה שאין איריך לגופה פטו, לא גזירה ייקיב לפי זה בזור אוו שאין חפוץ לאכל אפלו בכלי, ורק אם בזורה אפלו און לאכילה רק עיטה לאלאר וככלי, או בזדו וללאר זון. וקשה, דלפי דבררו אמר קעטיק הרא"ש נותר הפוסקים דסבירא להו דמלאקה שאין איריך לגופה פטו, את הדרין דאותו שניינו חפוץ לאכל מלאקוי פסלת, ואיל שביררו אלו שרוץין לאכל עכשו ולא להפוך. כתבו האחרזונים, דהו תדרין בכל דבר פשותם שני מינים, בגון כלים ובגדים, שיך ברירה,

חבירו מפנו, ועל בן מקורי מלאכה האERICA לגופה. רק כל זה לא שיין כי אם בשהמנין מערביין ייחד כל מין בחיבורו ונתקן הפטן על ידי ברירת חיבורו מפנו מה שאין בן בשפה בקערה מין אחד על מין שלמטה מפנו ומפסק להמן שלמטה כדי להגיא למן שלמטה מפנו, יותר גואה דאכלו אסור דרבנן לא שך בזזה, וגם אפלו למאן דאמר מלאכה שאין איריך לגופה, גם בן גואה מטר בזזה, ודקמ"ש לענון קרמ"ס ובהשchan עריך דקאמ"ר, קיו לפניו וכיו' מערבים, משמע אבל און מיעבטים לא שך שם בזור בפה מיניהם לענין זה, וכל שבן בשר של מני עופות מחלקין ועל בן צריכין להזר בסעודות גדולות שמנחים בפה מני עופות יחד ובוורין לתנית למזאי שבת, שביררו אלו שרוץין לאכל עכשו ולא להפוך. כתבו האחרזונים, דהו תדרין בכל דבר פשותם שני מינים, בגון כלים ובגדים, שיך ברירה,

משנה ברורה

הכמוהים והמלחעים שלא夷ישו זה רק סמוך לשעודה וגם יזהר שלא יברור הכמושים מן הטובים, זהה תוי פסלה מן האכל, וכמו שכתבנו בסעיף קטן ז. ובשלטי גבורים כתוב, דתגג להכין זה מערב שבת, דקשה להזר בעניין הבירה בזזה. והנה המחריר וועשה כן פבאה עליו ברכה אלה ובה, ומכל מקום אין למחות בזיד המקlein ומיכינן בשבת, דיכול לסמך על הרמ"א הפה בסעיף א בהג"ה, אף שיזהר בכל מה שכתבנו: ג (יב) ומיניהם השנוי בדיי. רוזח לומר, ואם אין איריך לבזר זה לאכל עטה קשוב לאלן ותהני קשובה פסלת, ואם אין איריך לבזר זה שרוצה לאל מלך דקומה לאן מדרכי וברירה, אבל איריך לבזר מה שכתבנו לאכל מיד דקשוב לאל ולתניהם השנוי בקערה, אבל אכל מדרכי לאכל מותך מדרכי, דקיימה לאן דאסור לבזר אפלו בשרוצה לא, דקיי פסלה מותך אכל, דקומה לאן דאסור לבזר אפלו בשרוצה לאכל תמן השנוי לאלר: (ו) לאאל מלך מיד. רוזח לומר, שיבזר אוו שרוצה לאכלה לאכלה מדרכי, ולא יברור אותו שרוצה להנץ לשעודה האחרת: (ז) וכל אתה שרכז לאלן מדרכי וברירה, ואפלו מקום שיך בזזה ברירה, בין שאין מסדרות כל מין בפניהם אלא מערביין ביחיד: (טו) לא מדרכי ברירה. אם לא שקצת מהם אינם טובים כל כך כמו חתיכות החברים, בגון שנקדחו מכח הבשול aliqua חתיכות דגים ורוזח לבזר אותן נקדחו, או שאיזה חתיכות דגים היי מרג' קי ואיזה מרג' מת ורוזח לבזר אלו מאלו, בכל זה אפלו במין אחד שך בזיר ברירה ואיריך לבזר זה שרוצה לאכל עכשו, ורק מי ממש לעיל ממעפשין בסעיף א. ותפוחים חמוצים ומתקים, מסתפק הפרי מגדים אי מקורי מין אחד אם לא, ואם מחתמת חמיצותו אין ראוי לאכל. הנה בזודאי דומה לפסלה ויש בזזה מושם אפור ברירה, ואפלו נאכלים על ידי הדריך בעזה אסור מדרבן, ורק מי לעיל מעפשין תנזף לעיל בסעיף א. והנה הטז' מחריר אפלו במין אחד, שלא יברור אלא אוטו שרוצה לאכל עטה או שיקח סתם מן הבא בידי להנץ לשעודה אחרת, לא דרכ ברירה, אבל תירבה אחרוניים חלקו עליו והסכים עם הרמ"א שפסק כתורת המתוך הדשן. ודע, 'דבש צלי ומבלש מקרוי שני מיניהם לענין זה, וכל שבן בשר של מני עופות מחלקין ועל בן צריכין להזר בסעודות גדולות שמנחים בפה מני עופות יחד ובוורין לתנית למזאי שבת, שביררו אלו שרוץין לאכל עכשו ולא להפוך. כתבו האחרזונים, דהו תדרין בכל דבר פשותם שני מינים, בגון כלים ובגדים, שיך ברירה,

שער הגזין

ג. מג אברם: ח. מג אברם ושות ואיזה אהוזנים: ט. הוספה שבת ובית מאיז וחמה משה ושאר אהוזנים: י. חי אדים:

לזנים או אגוזים גודולים מתחוק (כד) קלפטן הירקה (מהיריל), וטוב להחמיר כדי לו לא פרוק: ז. ח'רוו לוי (כח) מלילות מערב שבת, לא ינפה (כו) בקנון (ופרש רשי), כל שראשו אחד רחוב והשני עשו כמין פרוב, וגונתין הקטניות בראשו הרכב ומגען האכל ומתגלגלו דרך חמוץ והפסלה נשאר בבלוי, ותמהוו (פרש) (כח) אין ישורין את בכל כהו: ח. (כח) אין ישורין את בידיו אלא מנפה בידיו אהת בכל כהו: ח. (כח) אין ישורין את בידיו, אבל נותנן בכברה (טו) אף על פי שנופל הפסלה דרך כדי להסיר הפסלה, נקיי הכבירה: ט. (יט) לאו משמרת, (יט) לאו משמרת, אבל אם נתן בה שמרים מערב שבת, (לו) אסור (יט) לאו משמרת, אבל אם נתן בה שמרים מערב שבת, מתר לתן עליהם מים כדי שיחזרו (לו) אלולים לווב: י. מין או מים שהם אלולים, (לו) מתר לשגנן במשמרת. הנה ואך על פי שיש בו (יט) קסמין דקין,

באר הייטב

י. קסמין והוא הדין אם יש בו קמחים גמי מתר לשגנן, רשי. והינו דרב איןשי לא קפרי בקבכי, ט' בשם הנוין. ולפי זה גמי מתר לנוף קש או קסמין לצר אפר קרי שיכל לשחות המים או לבון, דכין דבלאו כי משתמי מתר, הלוות קשות חלק ב סימן רנד:

כמב הט' לאסור. וסימן, ואפלו אם כבר נתקי מערב שבת אין לך קקנות מון הקיפות אלא מה שרוצה לאכל מיד, עזין סימן שלו סעיף ח: ט. שוריין. אידך לומר שלון, ט' ז. ובמב תאנן אבדם דהוא הדין אם יש פסלה ואכל מעתין אסור לקנים בפחים כדי שנופל הפסלה למיטה בגון עקר או שיציף למעלה בגין תבן, עין שם:

משנה ברורה

(כח) קלפטן הירקה. דזה דמי במתוך השבלין, אבל לכלי עלמא מתר לשבר הקלפה הקשה, "ולקלף גם הקלפה הרקה שעיל האגוז גופא, וכדליך בסוסי סימן שאכו. לווים וכטנים שנשתברו ועדין הם בקהלפן, משמע מדברי הפרי מגדים בסימן זה שיש לנו להר לבור האכל מתחוק הקלפות ולא להפוק, ואפללו שדעתו לאכל מיד, ומשום בורר, אבל לקסמן בסימן תקי הביא תאנן אברחים בשם הים של שלמה, דרבך זה לאו מושם דמחיי מאן דבכיד ברכה לצר חל, וכמו שכברו הראונס, ומורבע גמליאל הוסיך ואמר אף מדריח, על ברוחם גם מלאה הוא מקוריתא, וכן בירושלמי שם בביבה משמע דברינו:

בו פרוש אחר, וצריך עין. והאליה רבבה וכן החי אדם לא העתיקו לדינא כי אם דברי המגן אברהם, וכן כתוב האליה רבבה בשם המלובשי יומם טוב: ח (יט) דהוה לה בבור. ולשון רשי באה דהוי לה בורר. עין בפדי מדרים שמטפסק אם יש בז' חוו חטא. וענויות דעתך לךיא מפה דאיתא ביצה יד ע"ב, ובית הלל אוקרים בדור קדרוף וכו', רבנן גמליאל אומר אף מודה ושולה, עין שם בגמרא דהוא ממש בענין, והנה מרא אמר בית הלל בורר דרכו וכוכ, מוכח דהתירו ביום טוב מלאתך ביריה גمراה, ולא אסרו בנפה וכברה אלא מושם דמחיי מאן דבכיד ברכה לצר חל, וכמו שכברו הראונס, ומורבע גמליאל הוסיך ואמר אף מדריח, על ברוחם גם מלאה הוא מקוריתא, וכן בירושלמי שם בביבה משמע דברינו:

(יט) אף על פי שנופל וכו'. כן הוא לשון הרץ, עין שם, ולשון רשי בואה, אף על פי לדפעים נופל וכו', ומשמיע סכירה לה דאי לאו הכי אסור מושם דהוי פסיק רישא:

ט (יט) משמרת. עין במונה ברורה, וכן פסיק הרמב"ם בפרק ח מהלכות שבת הילכה יא, ונראה דהיה ספק לו כמאן הלכתא, כרבה או כר' זעיר, וסובר דרבבה ור' זעיר אגדדי, ולא בפירוש רשי, וכן לא ר' דהותסנות והרמב"ם התוטפות בך ע"ב דברו המוחיל מושם, עין שם. ונראה לי דהותסנות והרמב"ם מפרשין טעה דרבבה דלא דמי למתקד, דמרקך עוזה כל מה רתקתו פעלה בפסלה ואבל ביחס, שמענץ הכבירה צעל ר' ימי אך מגרר מיין אחד מחרב, מה שאיזן בז' שבת הברור אין עשה פעולה כלל בהשمرות, שמנחים במקומם והנין זב מונן, על כן דמי יותר לבורר, שנוטל את האכל והפסלה נשאר מוח במקומו, דרבתאי גונא הנוי נמי דרכו של בורר. ודען, דרבנן מישב דיבר בכל מתקד גם מושם בורר, ולפיקך ניד הרמב"ם מפורש רשי, עין בבית יוסף מה שchetב בדעת הרמב"ם, והנאה לעניות דעתך בתבוי. אחר כך מצאתי בירושלמי פון כל גדול ובפרק תוכין דמוהך שם בקהרא דמאן סכירה לה מושם בורר לא סכירה לה מושם מתקד, ודלא כפירוש רשי, ובר הקדמוני קרבן עדה בז' הקשיא על פרוש רשי, עין שם:

(יט) אפללו תלואה. הינו, מה שמתוחה על פיה חל איזה כל שמטstan בה, דלטלותה בשבת בודאי אסור, וכדליך בסייען טו סעיף ט:

(יט) לתן בה שמרים. בשבת, אבל מתר לתוך מערב שבת לתוך גmeshרת והין זב מפנה בשבת ואור זורו:

י (יט) קסמין דקין. עין במונה ברורה שבטבתני, והוא הדין אם יש בו קמחין, כן כתוב המגן אברהם בסעיף קשין י' בשם התנא, וכותב על זה וכן כתוב רשי. והנה המען בבית יוסף יראה דסובר דמפני הקמחין אינו מתר כי אם

מסגנן אלא כדי שיש הירק צלולי ביזה. וכן משקה שקדמים הפתוחין מערב שבת לשותה כה בלי סגנון (אחרונים): (לה) קסמין דקין. איתא בסמ"ג קצת קסמין, והפונה דאלוי הוי הרבה אין יש בהין

שנער

יח. אלה רבבה: ז' ט. רשי' ורמב"ם: כ. ועתור מקל בנה, ומולשון הבקרא משלע קרעת קרבב"ם, ועין בבית יוסף שנטק בז' ח' כא. רמ"ס בפירוש פנסיה, ולפלא שלא העיקר הרכב"ם המונה בחלובין, ולפי הנראה שם שהוא מפרש המשנה בענין אחר, דתנו של ידי השוויה הוא מושה אכללא או מטרח באכללא, לכל אמורא דאיתא לה בשפתה גונה ע"א

ר שם וגבגרא. ש. שפ.
ת שם. א שם במסנה
וכפרוש קראשן
שברשי.

הלכות שבת סימן שיט

(מח) בכפיפה מצרית (פרוש, קפה שעוזין מן הנקה וממיini ערכה), **[*כ"י]** ריזהר שלא יגיבה (*כ"י) היפיפה משולי הכליל טפח, (**מ"ט**) מושום שנוי: יג. **שכלי שמערין** שנוי: יג. בז' **מסננת גדולה מזהה**: יד. ימתר לעזרות בנחת מכליהם ולבגד שיזהר שבסיחס פסק ה kaliyah ומתחללים ליריד (**גג**) ניצוצות קטנות הנשופות באחרונה מתוך הפסלה יפסיק וייניחם עם השمرים, שאם לא יעשה כן, הגני ניצוצות (**נד**) מוכחי (**גה**) שהוא בורר. מתר להגביה החבית על איזה דבר (**נו**) כדי שיקלח מנגה הין היטב (ווח הלוות יומם טוב ובית יוסף): טו. ***מסננת** (**נו**) **שנתן בה חרקל לסתנו, מתר לתן בה ביצה, אף על פי שהחלה מון יורד למטה עם החדרל**

באר חיטב

ועל כל פנים ירדין שמרים מהפהקה בשולי הכליל ומתחז,agan אברם: יג. מוכחים ותחלת שפינו בשאנן הפסלה נגר לאו בורר הוא, ר"ז. ולפי זה אסור לעזרות שכן מטהpacל, דהא שני מני אלין הם ואסור לבר אחר מהבר או אלא בירדו כי לאלו קיד, והכא שמעירה מהכליל אסור נכו בשער, ואפשר שלא שיק ברורה אלא ברכבים למערכים, אבל הכא לחוזיא כאו, עזין מגן אברם. בתבpectrum אברם

משנה ברורה

אברהם

עכור קצת דאסור לסתנו במשמרת מתר, וכג"ל, אפלו וכי מתר לסתנו בכפיפה מצרית, שאינה עשויה לשמר בה ביום החול. וכן מים. בין צלולים בין עצורים במקצת, מתר לסתן על ידה: (**מח**) בכפיפה מצרית. ואותו כל העשויה בונפה, שמשנין בה, **ל' דינו** כמשמרת הייאל מים ו אין צולין דוגם במשמרת מתר, וכג"ל, מטלא מתר להגביה היפיפה טפח ו יותר. עזין באור הלהקה (**אות כו**) שבארכו, דהרבבה ראשונים סוברים רחותם שציריך שלא יהיה היפיפה גבוק טפח והוא מושום חזש אהל דשעורו בטפח, ולפי זה גם כשמסן אין ומים צלולים דינא הכא. ודע, דענן עשית אהל לא שיך בה **ל' אלא** במשכמה בתכיפה כל חלל הפל שפחית, אבל אם אוחז בו יוציא את על הפל שלא על פני כללה ושופך בידו השניה, מתר אפלו ביותר מטפח, וגם לטעם התלון ערוך דסבירה לה מושום שני, אפשר דוגם זה שני מקרים, ובפרט אם היה צול, אכן ציריך זה השנו במלל לטעם הראשון, כמו שכתבנו: **יג (ב)** לא יתן וכו'. רוצה לומר, **מ'** אפלו מערב שבת כדי לסתן דרך בו בשבת, ומיריב התלון ערוך בין עצור קצת, **מ'**adam הוא אין צול ונסנו רוק מפני קסמן דיןubo, אף במשמרת ממש מתר, וכג"ל בסעיף י: (**גה**) בזוקה. דווקא הוא לתחב פיו בחזק כדי שיעכו הקסמן ותנותפות מלעבר, ועל כן הוא עזין משמרת: (**גה**) **שאן** לך. בגמרא איתא דמחזין במשמרת, ופרש הר"ן לדאו משמרת ממש היא, שהרי עוביין בה שמרים, אלא פיו דאיתא קסמן ותנופת דלא עברי בהו, דמי למשמרת, עד כאן לשונו, ומה שכתב התלון ערוך שאין לך, **ל' הינו לעניין דמעב היטב על כל פנים הקסמן ותנותפות מלעבר:** יד (**גג**) ניצוצות. רוצה לומר, טפות קטנות המטפתות כשבפסק ה kaliyah: (**נד**) מוכחי וכו'. רוצה לומר, דמוכח שהוא בודר מתוך הפסלה נגר לאו בורר הוא: (**גה**) **שהוא בורר**. ומיר שורצה לשותות לאחר זמן, **ל' דם בדעתו לשותות לאלהר זמן**, לאך מאן מתוך פסלה כשבורות שלא על ידי כל, מתר אם בדעתו לאכל מיד, וכן אין אף שמעירה מכליל רקום עקר הברורה נשעה על ימי יגידו. ואם גמן קסמן בפי הכליל שמעירה בתוכו כדי שישתנן היטב, זהה אפלו לאלהר אסור אם אינו מפסיק בשתיחין קניתוצות ליריד מושם. דחשייב בכור עלי ידי כל. ואסור לשפק השמן מן הרטב, ואפלו אם לא יסרים בכך אלא ישפך בהכליל עצמה, דהוה כבורר ביד ולא בכל, וכג"ל, מכל מקום אסור, דהשמן מカリ פסלה לגבי הרטב אם אין רוצה לאכל השמן לאלהר, ופסלה מתוך האכל אסור אף אם רוצה לאכל האכל לאלהר, כמו שכתב בריש היטמן, ואם שפק ביחיד עם השמן גם מקצת מן הרטב, שעל ידי זה יורד אין גם מתוך השמרים, אינו חשוב כבורר כל זמן שאין הניצוצות מתקלין ליריד מן השמר, כמו שכתבו: **טו (נו) שנתן בה וכו'.** קינוי מערב שבת, דבשפת אסור לסתן חרקל על ידי מסננת, מושום דהפסלה שבחרקל נשאר למעלה **מ'** ומתחי כבורר פיו שאינו אוכן, ובמבאר לקמן בסימן תקי סעיף ג דאפלו ביום טוב אסור לבר:

שער הגאון

יב לה. מגן אברם: לט. פשות: מ. טז: **יג** מא. חוושי הר"ן: מב.agan אברם בשם שליט גבורס: מג. אחרים: יד מה. ובתי אדים כלל טעיף ט מהמיר אלו כשרוחה תשות לאלהר, ובמגן אברם לפי מסקנות אלה רצה ותנותפות שבת ושר ואחרונים לא משמע כו: **טו** מה. שבת Cald ועיו שם בתוספות בדור המהולל הבא, והרבא ה בגאון

באור הילכה

שהוא עב ועכוור, דווקא בני אדם לשתוות בלי העשי בונפה גבוק טפח, ועל כן דינו פון מגטו ומכור לסתנו, אבל אם הוא עב הרבה שאין ראוי לשתוות כלל, אסור לסתנו במטרת הולאל מוקיד לך, עזין סעיף י, ועוזו בגנט רודיט מלך ארוח חיים כלל ג' סימן יב וביד אונז: טו. מסננת. ובכלול שר, עזין סעיף י. בזוקה שלא למון שמרם במשקה בשבת כדי לתממדין אף על פי שראו לשתותו בשבת, ונונאה לי רקיי תוללת בורר (**טט**) **שנתן בה חרקל לסתנו, מתר לתן בה ביצה, אף על פי שהחלה מון יורד למטה עם החדרל**

(**טט**) **הכפיפה משולי הכליל וכו'** מושום שנוי. טעם זה כתוב הר"ן בשם רבנו יונה, וילא קרשי"י דסבירא לה מושום אתל. ובאמת קשה מאד לרחות טעם זה, דהרביה ראשונים כתבו גם בן היל, הלא מהה הרובנו חננאל שנזכינו מקרוב לאוון והרמב"ם והתוור והמאירי. ולעוזן סוקר, דעת הר"ן, והביאו מהגאון אברם, דשם לא בעזין שיזהה מטפח משולי הכליל שתחפהה דרי בהשנו שזקירות בו שלא יהשה בו גמא קדם הסנון, ומושום חזש אהל אין בזזה, דאין הכליל שתחפהה רחוב הרובה, וכישתו לעיל בסוף סימן שטו סעיף יג, ותפ"ז חולק צליו וסבירה לה דוגם בסוקר צריך שלא יגבענו משולי הכליל שתחפהה דאו אין בזזה מושום חזש אהל לכליל עלא. ועוז מה שכתבנו לעיל בסוף סימן טרו:

יג (**כח**) **בזוקה.** מדורי הראב"ד המוקה בר"ן משמע דאם איינו מהדק בחזק ווילכו קצת קסמן וקשן לעבר דרכם שם לא אסרו בנה, הלא מחייב במשמרת, ולכך קאמר הגمرا, לא נהדק אינייש וכו', ובטרו סתם הדרבים ולא הזכיר דרока בחזק:

משמרת ממש היא, שהרי עוביין בה שמרים, אלא פיו דאיתא קסמן ותנופת דלא עברי בהו, דמי למשמרת, עד כאן לשונו, ומה שכתב התלון ערוך שאין לך, **ל' הינו לעניין דמעב היטב על כל פנים הקסמן ותנותפות מלעבר:** יד (**גג**) ניצוצות. רוצה לומר, דמוכח שהוא בודר מתוך הפסלה נגר לאו בורר הוא: (**גה**) **שהוא בורר**. ומיר שורצה לשותות לאלהר זמן, לאך מאן מתוך השמן מカリ פסלה לגבי הרטב, וזה אפלו לאלהר אסור אם בדעתו לאכל מיד, וכן אין אף שמעירה מכליל רקום עקר הברורה נשעה על ימי יגידו. ואם גמן קסמן בפי הכליל שמעירה בתוכו כדי שישתנן היטב, זהה אפלו לאלהר אסור אם אינו מפסיק בשתיחין קניתוצות ליריד מושם. דחשייב בכור עלי ידי כל. ואסור לשפק השמן מן הרטב, ואפלו אם לא יסרים בכך אלא ישפך בהכליל עצמה, דהוה כבורר ביד ולא בכל, וכג"ל, מכל מקום אסור, דהשמן מカリ פסלה לגבי הרטב אם אין רוצה לאכל השמן לאלהר, ואם שפק ביחיד עם השמן גם מקצת מן הרטב, שעל ידי זה יורד אין גם מתוך השמרים, אינו חשוב כבורר כל זמן שאין הניצוצות מתקלין ליריד מן השמר, כמו שכתבו: **טו (נו) שנתן בה וכו'.** קינוי מערב שבת, דבשפת אסור לסתן חרקל על ידי מסננת, מושום דהפסלה שבחרקל נשאר למעלה **מ'** ומתחי כבורר פיו שאינו אוכן, ובמבאר לקמן בסימן תקי סעיף ג דאפלו ביום טוב אסור לבר:

ב' הראיש בתקופה. מתי מתרע לשלוטן (ט) על ידי שפה בשפט, והחלבן (ח) נשאר למלعلاה: טז. בימי שיש בהם תולעים מתר לשלוטן (ט) על ידי שפה בשפט, ג' ומקים פרק ח' ולבב קרב המגד שהוא מטופפתא.

(ס) דלא שיך בורר ומשר (ט' ט' פא) אלא במתיק הענין קדים אכילה או שתיה, אבל אם בשעת שתיה מעכ卜 את הפסלת שלא יכנס לתוך פיו, אין זה מעין מלאכה ומתר: יז. *יניל'ה מהחכץ* (ס' פרוש, שמוציא חמאה מן החולב), (ט' תולדת בורר הוא, (ס' לפיכך (ס' אף על פי *[ט' לא] שנותנים* שמשמים

בָּאָר הַיְמָב

ברירה, עין שם, ועין טיער קطن ה': יט. שפה. ומשום מלבן ליבא בגין דילפא טניר כמו שכתוב סימן שב טיער ט. ואם כן להא Sorin אסור על ידי שפה, בגין אכלהם. בשופלים זוכרים לבוס לא יוצאה הקוביים לבון מן הפה דמי לה בורר פטלת, אלא יקח משקה קצת עמהם, ט' ג' ועין טיער קطن ב מה שבמחייב שם: ג. מהחכץ, דמיינה, שלקח חלב ונונן בו קבה כדי לחצוץ חיב שער הפרש הקום מן החלב, ואם גבנו ועשהו בגינה חיב משום בונה, הרמב'ם, ועין בגין אכלהם. וכוחט הטז' דברירה שיך בכל מידי, אפל כל מוחך בלים, והא דכתבו התוספות מיini אקלים גרשין, לרבות מתוך אכל אכרים דהנשאר הוי פסלת, עין שם:

בָּאָר הַלְכָה

טז (ט' ט' פא) אלא במתיק וכו'. עין במשנה ברורה, בין כתבו הטז' ואליה רבתי, וכן כתבו הפרי מגדים ושאר אחרים, בגין דילפא והו פסלת מתוך אכל על כן אף לאalter אסור. ועיןocabar היטב שהביא דמיהרט'ץ' מל בנוול לתוך המשקה. וראית בספר בית מאיר דהסכים בס פן למיהרט'ץ', וכטעמו המובהocabar היטב. ומכל מקום קשה מאד להקל בונה, כי כמעט כל האחרונים העתיקו דברי דעת'ו, ובפרט דמלתא דאוראת הוא:

ין (ט' מהחכץ וכו'). כל זה הוא לשון הרמב'ם,ocabar בפרק ז' רהינו שלוקח חלב ונונן בו קבה כדי לחצוץ, וכמו שכתוב במשנה ברורה, ומה שאין חמץן, פרוש, שמוציא וכו' אינו מלשון הרמב'ם, ומכל מוקם פדין דין אמרת, שפנ' כתוב בפרק' שבסימן קכא שם וזה הוא בכלל בורר:

[ט' לא] שנותנים שימושים וגוזים וכו'. הוא מלשון התוספתא נשוואא במנן

שבtab בסימן שב טיער ט, ואם כן לדעת הא Sorin שם אסור על ידי שפה, והינו דוקא בימים. אבל בין ישאר משקין לכלי עלמא שי', ובין הטעמה מחלבן על ידי שריחן. ובאליה רbeta כתוב להקל אף בימים, אפלו לדעת הא Sorin שם, י' במקום הדחק יש להקל ב' בגין שאינו מתחון לככזה: (ט) דלא שיך בורר וכו'. וזה דאיו אסור מתחון לשלא יש להקל ישחה דרכ' בית יד מטבחנת שלו, דבזה חישין יותר שמא יסחט, שמטעטר בלבישתו: (ס' פא) אלא במתיק וכו'. ועל כן כשןופל צוב או דבר אחר במأكل ומשקה י' לא יסיר תזוכוב בין יד בין בכל, דמי בורר פסלת מאכל, אלא יקח קצת גם מהמאכל או המשקה עמו וייזוק: יז (ס' פריש שמווציא וכו'). וכן י' הלויק חלב ונונן בו קבה או ישאר מיini חמוץ כדי להקל בלבוק, וכמו שכתוב בסימן פסידא, ובמו שכתוב סימן שעין השם אינן יהודית שקיין חלה נוטפין, כל זה בכלל מחבץ דהוא תולדה דברר, ואסור אפלו על ידי אינו דעתו לאכל לאלפר, שהרי הוא ליקח בכך, וכל זה דוקא כשריך לאכל י' בשפט, דאם בגין הרוי במכין משבת לחל, ואם אין צריך לו רק שחושש שיפסיד ויתקלקל, מפר לעשות על ידי אינו יהודית בשאיו בורר בזמנים, וכפייל, דתבקנה לחל הוא אסור מדברי סופרים ומתר על ידי אינו יהודית במקומות פסידא, ובמו שכתוב סימן שעין השם:

שנותנים וכו'. רוזה לומר, אף על פי שמר לסתן:

שער הַגְּזִין

אכרים לאפנ' בסימן תקי טיער קطن יג: נח. בניל' ומה שבמחייב הגרז' דאם דעתו לאכל לאalter שי', הני, בשעה מכלל, ובמשמע מפנ' אכלהם שיער קען טו, עין שם, אבל בכלה, אך לשיטו שם בטעיר ט, בגין דבנטו שבקבינה, והלויק ניקום גבינה, והלאה להנאה לאכלהם סימן קחן כל פב אוות ב, ורואה להנאה לעניין דעת' פבנה: נט. בגין איתה בגין אכלהם סימן קחן כל פב אוות ב, והסכמה אהוריוט'ס רסבי רוזה מקוי בבורר פדיין, ובכופת בעינויו דבנה אהוריוט'ס סוברין דמיין אקדמי הא, בדיאו יש להקל: טז' ב. בגין אכלהם ומכח חרונות: נא. כי אדרס ומאמר ראי' ה' נב. הינה באלה רbeta כתוב, בגין שאינו גשווה כי אם דבר מועט, וטעים קלוש הוא, ומכל מקום יש להקל מטעים שכתובו, דסבמא' בטע לא אכמיין שמיחו היא כבוסו ברכ' שאינו מהבען, ובגרא' בסימן שב מצדד לסרא' הז, ולש' שפנ' בנה שאינו רק מעת בראוי לא מבען לבביה, וגם בלאו וכי רב פוקים סוברין בגין בו לכלוך לא אמרין שמיחו היא כבוסו: נג. כי אכם: נד. ט' ושאר אכוריוט'ס: יז' נה. רמ'ם: נג. רשי': נג. קגן

בסיימון תקי טיער קטען יג, נראה לי דמתר לקלט שמן הארץ על פני הצלב שקוורין סמעטני' אפלו בשפט, ובשגען סמך לחלב ינית קצת עם הצלב וכמו שכתוב סימן טיט עיריך יד, ודוקא שעריך לבו בים, ואם אין איריך לו רק שחווש שסביד יונתנו שם: יט. למלعلاה. ולא חשב בבורר לפי שנייהם אכלין הם ואין נונתינו אונטן אלא למקן מראה החדרל טו. אבל אם הם עושים אותו כדי לאכל הצלמון אסור, דמה שאינו אכלין מקרי ושיטה על זה שם ברירה, עד אזן חלמון אסור, דמה שאינו שיך בפלת והו לה בורר, ב' ח' ולכוש ועין טיער ג' שבח דברי אחד לא שיך ברירה, ואיריך לופר דהכא מחשב שניים נינימ, ועין בגין אכלהם. וט' ז' כתוב, ומזה נסתיע לדברינו דאפלו במנן אחד שיך

משנה ברורה

(ח) נשאר למלعلاה. רוזה לומר, ואינו עומד לאכלה, אף על פי בגין לא חשב בבורר אבל מתוך הפסלת, דארך הצלמון שהוא מסנן איינו בשביל אכלהה רק כדי ליפות מראה החדרל טו. ואם הוא מסנן כדי לאכל הצלמון אסור, י' דשני מני אכלין מקרי ושיטה על זה שם ברירה, י' ויש מקלין בונה, ונכון להחמיר. יי' ועל כן יש להחר מלברר הצלמון מן הצלבון על ידי איזה כליא כדי לטרוף אותו ולשפשף לתוך הצלבון במ' שנוגני במקומות חלב ובקען שאין בו מושם מכם, עין לעיל בסוף סימן שחיה], ואסור מושום חזש בורר, אבל מתר ללח הצלמון בידו, דמי ויש מקלין בונה, ונכון להחמיר. יי' וועל בגין יש להחר מלברר הצלמון לאכל לאלפר ובידי דמתר, יט' ותווא לדרין דמתר על ידי ערוי מקלפה בורר אבל לאלפר ובידי דמתר, יט' ותווא לדרין דמתר על ידי ערוי מקלפה לקלפה, דזה גם בגין מקרי בבורר בידו, ובג' בטעיר קטען נה:

טז (ט' ט' פא) על ידי שפה. ומשום מלבן ליבא בגין דילפא לכלוק, וכמו שכתוב בסימן פה, והינו דוקא בימים. אבל בין ישאר משקין לכלי עלמא שי', ובין הטעמה מחלבן על ידי שריחן, דאיו מתחון לככזה: (ט' י' במקום הדחק יש להקל ב' בגין שאינו מתחון לככזה פיו, אינו חושש לשלא ישחה דרכ' בית יד מטבחנת שלו, דבזה חישין יותר שמא יסחט, שמטעטר בלבישתו: (ס' פא) אלא במתיק וכו'. ועל כן כשןופל צוב או דבר אחר במأكل ומשקה י' לא יסיר תזוכוב בין יד בין בכל, דמי בורר פסלת מאכל, אלא יקח קצת גם מהמאכל או המשקה עמו וייזוק: יז (ס' פא) פריש שמווציא וכו'). וכן י' הלויק חלב ונונן בו קבה או ישאר מיini חמוץ כדי להקל בלבוק, וכמו שכתוב בסימן פסידא, ובמו שכתוב סימן שעין השם אינן יהודית שקיין חלה נוטפין, כל זה בכלל מחבץ דהוא תולדה דברר, ואסור אפלו על ידי אינו דעתו לאכל לאלפר, שהרי הוא ליקח בכך, וכל זה דוקא כשריך לאכל י' בשפט, דאם בגין הרוי במכין משבת לחל, ואם אין צריך לו רק שחושש שיפסיד ויתקלקל, מפר לעשות על ידי אינו יהודית בשאיו בורר בזמנים, וכפייל, דתבקנה לחל הוא אסור מדברי סופרים ומתר על ידי אינו יהודית במקומות פסידא, ובמו שכתוב סימן פסידא: (ס' לפיכך וכו'). משמע מזה דהאסור הוא משום בורר, ולפי זה אם דעתו לאכל לאלפר שרוי לחבץ בידו. ועין בגין אכלהם שבחיא מההתוספתא ראה משום לש ולפי זה אפלו דעתו לאכל לאalter אסור: (ס' אף על פי שנותנים וכו'). רוזה לומר, אף על פי שמר לסתן:

מן. ב' ח' ולכוש: מז. טעםם, דקערין מין אחר, והוא דעת העלת שבת ומגנו אכלהם לפני פקונטו ונינו שפער פהquiz השקלן: מז. כי אכם: מט. אף רוזה מחרמי גם בגין לאילר שי', אודל כבר הכנינו לעיל במשנה ברורה שער קען נה ידי עורי, אודל לשיטו שם בטעיר ט, אבל כבר הכנינו לעיל במשנה ברורה שער קען נה והסכמה אהוריוט'ס רסבי רוזה מקוי בבורר פדיין, ובכופת בעינויו דבנה אהוריוט'ס סוברין דמיין אקדמי הא, בדיאו יש להקל ישחה דרכ' בית יד מטבחנת רשותה מטה, בגין שאינו גשווה כי אם דבר מועט, וטעים קלוש הוא, ומכל מקום יש להקל מטעים שכתובו, דסבמא' בטע לא אכמיין שמיחו היא כבוסו ברכ' שאינו מהבען, ובגרא' בסימן שב מצדד לסרא' הז, ולש' שפנ' בנה שאינו רק מעת בראוי לא מבען לבביה, וגם בלאו וכי רב פוקים סוברין בגין בו לכלוך לא אמרין שמיחו היא כבוסו: נג. כי אכם: נד. ט' ושאר אכוריוט'ס: יז' נה. רמ'ם: נג. רשי': נג. קגן

וְאֶגּוֹזִים לְדִבָשׁ (ס) לֹא יַחֲבֹצֶם בַּיּוֹד (עין לקפן סימן שטחן שם סעיף יא). הaga הרוק ברוחם בשפט וחרות (*לט) מפוזר הרוק מיב משום (סח) זורה (מהריל בשם אור ורועל וירושלמי פרק כל גדול):

שב דיני שחיטה בשפט. וбо כ' סעיפים:

א. **אַזְיִתִים וּעֲנֵבִים** (א) אֶסְוָר לְסַחְטָן (ב) (עין לעיל סימן רנב סעיף ה). יונאים יצאו מעצמן (ג) אַסְוָרים, אָפָלוּ לֹא הִיוּ עַוְמָדִים (ד) יְאָלָא לְאַכְילָה. יְוָתָהִים וּרְמָנוּנִים (ה) אֶסְוָר לְסַחְטָן, וְאָמָם יִצְאֵוּ מַעַצְמָן, **הָאָמָם עַוְמָדִים** (ו) לְאַכְילָה מִתָּר, וְאָמָם עַוְמָדִים לְמַשְׁקִים אַסְוָר. וְשֶׁאָר בֶּל הַפְּרוֹת (*) מִתָּר לְסַחְטָן.

א שבת קמג פמשנה ובונרא. ב שם ג שם באוקטמא דושמאן דוניהה קפה. דוניהה ר' יונה קפה. ד שם בוןיא קרבי הכל וכן קבבו הריף ולא יש והרטבם בעפק כה וסיג. ה שם ובר' יהוה וכדרפיש לה שם בגנרא קמר.

באר חיטט

וְעֲנֵבִים. וְדָבָר תּוֹרָה אַיִן חַיֵּב אֶלָא עַל דָּרִיכָת וִזְיִתִים וּעֲנֵבִים בְּלָכֶד, רַמְבָ'ם. וְעַד צ' ג. לְסַחְטָן. עין צ' שַׁחַלְתָּה דָא דְשֶׁאָר פָּרוֹת מִתָּר לְסַחְטָן דְּהַנְּיוּ בְּסַתְמָא דְּאָמְרָנוּ מִשְׁמָא הַיּוּ מִכּוֹן לְמִתָּר, וְאָר עַל פִּי שָׂהָוָא נְגַנָּה מִמָּה שָׁוֹצָא מִשְׁקָה, מִלְּבָא

משנה ברורה

(ס) לֹא יַחֲבֹצֶם בַּיּוֹד. רוץہ לזרם, לֹא יַקְבִּצֶם בַּיּוֹד לְהַפְּרִיד אַוְתָם מִן הַדְּבָשָׁן. וְדוּעַ, דְּבַתּוּסְפָּתָא אַיִתָא, אָכְלָמַחְבֵּץ הוּא מַעֲשָׂה קָדְרָה וְאָוָל, ס' וּרְוֹצָה לְזָמָר, לְהַפְּרִיד בְּכָךְ מַאֲכֵל עֲבָה מִן קָרְטָבָד מִתָּר, מִשְׁקָה לְאַזְרָקָה מִשְׁקָה וְלֹא דְעַתוֹ שְׁבָשְׁבֵיל כְּמַשְׁקָן הַיּוֹצָא הוּא סְוָחָת, וְרָא אֶסְוָר.

וְעַזְנָן בְּאָרוֹר תְּלָכָה (אות לב): (סח) זורה. וְזֹרָה אֶת תְּכֻבָּה בְּרָחָת

לְרוֹת הָוּא אַחֲרֵי מַלְעַט אַבּוֹת מַלְאָכָות:

שב א (א) אֶסְוָר לְסַחְטָן. וְהַסְּחָטָן (*) חַיֵּב מִשְׁום מִפְּרָק, דָהָוָא תְּולֵדָה דְּשָׁר: (ב) וְעַזְנָן לעיל סימן רנב. דָשָׁם נְחַבָּא לְעַנְיִינָן טְעִינָת הַקּוֹדֶה מִבְּעוּד יוֹם עַל זִיתִים וּעֲנֵבִים, וְעַזְנָן שֶׁמָה שְׁבָתְבָנוּ בְּמִשְׁנָה בְּרוֹרָה סְעִיר קָפָן מִב: (ג) אַסְוָרים. גָּרוֹה בְּשָׁפָא יָבָא לְסַחְטוֹ לְכַתְּחָלה: (ד) אָלָא לְאַכְילָה. דְּהַנְּיוּ שְׁקָבָצָם לְאַכְילָה, וְהַתְּעַטָּם, דְּכִינוּ דְּרַבּוֹן לְסַחְיטה קִימָא, גִּיחָא לְהַבְּהַמִּשְׁקָה שְׁזָבוֹר, וְשָׁפָא יָמָלֶךְ עַלְיָהוּן לְסַחְיטה: (ה) אֶסְוָר לְסַחְטָן. אָר שְׁסַחְטָמִיהוּ עַוְמָדִין לְאַכְילָה, הָזָאֵיל וּמִקְצָת בְּנֵי אָדָם סְוָחָטִין אַוְתָם כּוֹיִתִים וּעֲנֵבִים, ג' אַסְרוֹק וּבְנֵן אַטוֹ זִיתִים וּעֲנֵבִים: (ו) לְאַכְילָה וּכְבוֹר. דָלָא נִיחָא לְהַבְּהַמִּשְׁקָה, וְלִיבָא לְמַגְוָר שְׁמָא יִסְחַטְתָה. וְאָמָר לֹא נְתַפְּנוּ בְעַת קְבוּצָו לֹא לְאַכְילָה וְלֹא לְמַשְׁקָה י' רַק סְתָמָא, אַסְוָר, דְּכַעְוָדְמִין לְמַשְׁקָה דְמִי בֶּל וְפָנוּ שְׁלָא קְבָצָן לְאַכְילָה: (ו) מִתָּר לְסַחְטָן. מִשְׁום דְּעוֹמְדִין לְאַכְילָה וְלִיבָא דְכְבֵעַ לְהוּ לְמַשְׁקָן, אַזְנָן שְׁמָקָה עַל הַיּוֹצָא מִהָן וְהָוָי בְּמִפְּרִיד אַכְלָמָל, וְאָר דָהָוָא חַשְׁבָ עַלְיָהוּן בְּסַחְטָתוֹ לְמַשְׁקָה, בְּטַלָּה דְעַתוֹ אַצְלָכֶל אַדְם:

גָם בְּנֵנָתָם הַכִּי. וְעַזְנָן שֶׁם בְּחַדְשָׁי בְּרַמְבָ'ם וְהַרְשָׁבָ'א שְׁמָמִינָה כְּלָשׂוֹן הַיּוֹדָר מה דאמר הגמרא קיון דאתחביבנו קני ליה משקה, אם כן אפלו בשאר פרות נמי, כבר פרוץ יוסף המפני לסתה, ופרש שבן הוא דעת כל הפוסקים שהובאו בבביה יוסף המפני לסתה לימונייס, וכבר הקשה בן הפרוי השלחן ערוץ אינו בן, מדהטור בסעיף ולסתה לימונייס, וגם הרשכ"א ותרש"א ותריטוב"א ותריטוב"ב א"ז יאה לה יש מתיירם, עין שם. וכבספר אלפי מנשה פרש דוכנות הירושלמי דהו א בעבורו ארבע אמות ברשות הרבים על ידי הרוח, והוא על דרכך דגמा, פרוש, דכמו בזורה אף דהרות הוא מסיעתו אפלו הכי ציב, בן ברוקך דהעברתו על ידי הרוח גם בן ציב, והוא נכוון:

שב ד'

ס. עין במנחת בכורים שם בפירושו, וזה אמר הוא במו שקבתי:

שב א א. דש"י והרמב"ס: ב. דש"י: ג. גמרא: ד. טור: ה. רמב"ס: ו. עליה שת בשם הגמara וכו' הוא במאייר, ודלא פקרנו נתנאלו: ז. עין באר הלכה (אות א):